

си, азъ нѣма да те оставя спокоенъ. Изпждишъ ли ме отъ вратата, презъ прозореца ще влѣза; изпждишъ ли ме отъ прозореца — презъ комина ще влѣза; изпждишъ ли ме отъ комина — ще се свия като прашина и презъ най-малката пукнатинка ще се провря и пакъ ще влѣза, пакъ ще чуешъ моя глесъ: дай ми да отровя Радостъта, защото ми бode очитѣ!

Сиромашкиятъ синъ се хваналъ за главата. Разбралъ, че че съ Завистъта мжчно може да се бори. Решилъ да отиде на бащиния си гробъ и да си изкаже мжката. Отишелъ. Зариналъ прѣсти въ прѣстъта. Заплакалъ:

— Татеее, като ме научи, какъ да спечеля Радостъта, защо не ме научи, какъ да я пазя, за да не я отрови Завистъта? . . .

Отъ гроба се чулъ тихъ гласъ:

— Когато пукне пролѣтъта, повикай Завистъта на нивата. Обещай ѝ, че ще ѝ дадешъ да отрови радостъта, ако те отмѣни само единъ день въ работата.

Сиромашкиятъ синъ послу-

шалъ гласа отъ гроба.

Когато Завистъта чула, колко евтино ще ѝ продадатъ малката птичка, зарадвала се и нетърпеливо зачакала уречения день.

Дошла пролѣтъ. Момъкътъ и Завистъта отишли на нивата. Сиромашкиятъ синъ забилъ ралото и рекълъ на Завистъта:

— Ето тукъ — на нивата намѣрихъ Радостъта. Тукъ ще я спечелишъ и ти. Поemi ралото!

Пригннала се Завистъта и забраздила. Скоро по изкривеното ѝ лице потекли вадички отъ потъ. Ржцетѣ ѝ почнали да отмаляватъ, силитѣ ѝ я напускали.

— Бре, — рекла си Завистъта, — кой дяволъ ме впрегна въ това рало. За нищо и никаква птичка ще пукна отъ преумора.

Пустнала Завистъта ралото, плюла си на петитѣ и бѣжъ да я нѣма.

Оттогава Завистъта престанала да спохожда съседа си. А сиромашкиятъ синъ заживѣлъ пакъ щастливо, доволенъ отъ наследството, което оставилъ обичния му и мждъръ баща.

П. Димитровъ

ЕДИНЪ ХУБАВЪ ОБИЧАЙ СРЕЩУ СВ. СИЛВЕСТЪРЪ

Посрѣдъ нощъ, срещу св. Силвестъръ (15 януарий) — група млади селяни ходятъ да подриватъ оборитѣ. Свети Силвестъръ се смѣта защитникъ и покровитель на добитъка и тамъ, гдето срещу деня му подринатъ обора силвестари, добитъкътъ бива бодъръ и работоспособенъ презъ цѣлата година. Освенъ това, този обичай напомня на стопанитѣ — да се грижатъ повече за своитѣ помощници сега, когато семето не иска никакви грижи. Съ събранитѣ

отъ силвестаритѣ суми се подпомага нѣкой селянинъ, на когото добитъкътъ е загиналъ презъ годината. Последниятъ връща сумата, когато се улесни. Обичаятъ сега е на загинване, но въ нѣкои села е още напълно запазенъ. Стопанинъ, който не е посетенъ срещу св. Силвестъръ, се смѣта пренебрегнатъ и оскърбенъ. Затова всѣки посрѣща и дарява силвестаритѣ.

На следната страница даваме разказъ за отпразднуването му.